

1

Als ik wakker word, is de andere kant van het bed koud. Mijn vingers strekken zich uit, op zoek naar Prims warmte, maar ze vinden alleen de ruwe canvas overtrek van de matras. Ze heeft vast naar gedroomd en is bij mijn moeder in bed gekropen. Ja, natuurlijk.

Vandaag is de dag van de boete.

Ik duw mezelf op één elleboog overeind. Er is genoeg licht in de slaapkamer om hen te kunnen zien. Mijn kleine zusje Prim ligt opgekruld op haar zij tegen mijn moeder aan genesteld, hun wangen tegen elkaar gedrukt. In haar slaap lijkt mijn moeder jonger, nog steeds vermoeid, maar niet meer zo uitgeput. Prims gezichtje is zo fris als een regendruppel, zo lieflijk als een sleutelbloem, de *primrose* waar ze naar is vernoemd. Mijn moeder was vroeger ook heel erg mooi. Dat zegt men tenminste.

Bij Prims knieën houdt de lelijkste kat ter wereld de wacht over haar. Een platgeslagen neus, een half oor, ogen in de kleur van rottende pompoen. Prim heeft hem Boterbloem gedoopt, hardnekkig volhoudend dat zijn doffe vacht precies dezelfde fleurige kleur geel heeft. Hij haat me. Vertrouwt me niet, in elk geval. Ook al is het alweer jaren geleden, volgens mij weet hij nog steeds hoe ik heb geprobeerd hem in een emmer te verdrinken toen Prim hem mee naar huis had genomen. Vel over been, zijn buik opgezwollen van de wormen, zwart van de vlooiën. Ik zat absoluut niet te wachten op nog een hongerige maag. Maar Prim smeekte zo wanhopig, hilde zelfs, dat ik het niet over mijn hart kon verkrijgen om hem het huis uit te schoppen. Het heeft allemaal goed uitgepakt. Mijn moeder kreeg alle parasieten weg en hij bleek een geboren muizenjager. Vangt zelfs af en toe een rat. Soms geef ik Boterbloem de ingewanden van

een beest dat ik schoonmaak. En nu blaast hij in elk geval niet meer naar me.

Ingewanden. Geen geblaas. Verder dan dat zal onze liefde nooit gaan.

Ik zwaai mijn benen het bed uit en glijd in mijn jachtlaarzen. Soepel leer dat zich naar mijn voeten heeft gevormd. Ik trek een broek aan, een shirt, stop mijn lange zwarte vlecht onder een pet en pak mijn voorraadtas. Op tafel, onder een houten kom om het tegen hongerige ratten én katten te beschermen, ligt een rond, in basilicumblaadjes gewikkeld geitenkaasje. Prims cadeautje voor mij op de dag van de boete. Ik stop het kaasje voorzichtig in mijn zak en glip naar buiten.

Ons gedeelte van District 12, bijgenaamd de Laag, ziet rond dit tijdstip gewoonlijk zwart van de mijnwerkers die op weg zijn naar hun ochtenddienst. Mannen en vrouwen met gebogen schouders en opgezwollen knokkels, van wie de meesten allang niet meer proberen het kolenstof onder hun gebroken nagels vandaan te halen of uit de groeven in hun ingevallen gezicht te schrobben. Maar vandaag zijn de zwarte sintelstraten leeg. De luiken van de plompe grijze huizen zijn gesloten. De boete begint pas om twee uur. Kun je net zo goed uitslapen. Als dat een optie is.

Ons huis staat bijna aan de rand van de Laag. Ik hoef maar een paar hekken door voor ik bij het armoedige veldje ben dat het Weiland wordt genoemd. Het Weiland wordt van het bos gescheiden door een hoge afrastering van harmonicagaas met rollen prikkeldraad erbovenop, die eigenlijk om heel District 12 heen loopt. Officieel hoort het hek vierentwintig uur per dag onder stroom te staan om de roofdieren af te schrikken die in het woud leven en vroeger onze straten onveilig maakten – roedels wilde honden, poema's, beren. Maar aangezien we al van geluk mogen spreken als we 's avonds twee of drie uur stroom hebben, kun je het veilig aanraken. Toch sta ik altijd even stil om goed te luisteren of ik het gezoem hoor dat aangeeft dat er spanning op het hek staat. Op dit moment zwijgt het als het graf. Verborgen in de bosjes ga ik plat op mijn buik liggen en glijd onder een flap van zo'n vijftig centimeter door die al jaren loshangt. Er zitten nog een paar van dit soort zwakke plekken in het hek, maar deze is zo dicht bij huis dat ik bijna altijd hier het bos in ga.

Zodra ik tussen de bomen ben, haal ik een boog en pijlenkoker uit een holle stam. Met of zonder stroom, het hek is er tot nu toe goed in geslaagd om de vleeseters uit District 12 te weren. In het bos hebben ze vrij spel, en bijkomende gevaren daar zijn giftige slangen, hondsdolle dieren en het gebrek aan echte paden. Maar het bos biedt ook eten, als je weet waar je moet zoeken. Mijn vader wist dat en hij heeft me het een en ander geleerd voordat hij aan stukken werd gereten bij een mijnexplosie. Er was zelfs niets over om te begraven. Ik was elf. Vijf jaar later word ik nog steeds schreeuwend dat hij moet wegrennen wakker.

Hoewel het bos verboden terrein is en er op stropen zeer zware straffen staan, zouden er wel meer mensen het risico nemen als ze wapens hadden. Maar de meesten zijn nog niet eens dapper genoeg om zich met een gewoon mes buiten te wagen. Mijn boog is een zeldzaamheid. Hij is gemaakt door mijn vader, samen met een paar andere die ik goed verstop heb in het bos, zorgvuldig waterdicht verpakt. Mijn vader had goed geld kunnen verdienen met de verkoop ervan, maar als de autoriteiten erachter waren gekomen, zou hij publiekelijk terechtgesteld zijn voor het aanzetten tot opstand. De meeste vredebewakers knippen een oogje toe bij die paar jagers onder ons, want zij hebben net zo'n zin in vers vlees als iedereen. Ze behoren zelfs tot onze beste klanten. Maar het idee dat iemand de Laag van wapens zou voorzien, zou nooit geaccepteerd worden.

In de herfst sluipen er meestal wel een paar dappere zielen stiekem het bos in om appels te plukken. Maar altijd in de buurt van het Weiland. Altijd zo dichtbij dat ze snel terug naar het veilige District 12 kunnen rennen als er iets gebeurt. 'District 12. Waar je veilig kunt sterven van de honger,' mompel ik. Dan werp ik een snelle blik over mijn schouder. Zelfs daar, midden in de rimboe, ben je bang dat iemand je zal horen.

Toen ik jonger was, joeg ik mijn moeder altijd de stuipen op het lijf door er van alles uit te flappen over District 12 en de mensen die ver weg in het Capitool van ons land Panem over onze levens beslissen. Uiteindelijk kreeg ik door dat dat ons alleen maar dieper in de problemen zou brengen. Dus leerde ik om op mijn tong te bijten

en mijn gezicht in een onverschillige plooi te trekken zodat niemand ooit zou kunnen zien wat ik dacht. Om op school stilletjes mijn werk te doen. Om op de markt slechts beleefd over koetjes en kalfjes te babbelen. Om in de As, de zwarte markt waar ik het grootste gedeelte van mijn geld verdien, alleen handelszaken te bespreken. Zelfs thuis, waar ik minder makkelijk in de omgang ben, vermijd ik lastige onderwerpen. Zoals de boete, of de voedseltekorten, of de Hongerspelen. Prim zou mijn woorden kunnen gaan herhalen, en wie weet wat dat voor gevolgen zou hebben.

In het bos wacht de enige persoon op me bij wie ik mezelf kan zijn. Gale. Ik voel de spieren in mijn gezicht ontspannen en mijn pas versnellen terwijl ik de heuvels op klim naar ons plekje, een rotsrichel die over het dal uitkijkt. Hij wordt door een stel braamstruiken aan ongewenste ogen onttrokken. Als ik hem daar zie wachten, verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Gale zegt dat ik nooit lach, behalve in het bos.

‘Hé, Catnip,’ zegt Gale. Eigenlijk heet ik Katniss, maar toen ik dat voor het eerst tegen hem zei, fluisterde ik het zo zacht dat hij *Catnip* verstond, kattenkruid. En toen er in het bos een of andere maffe lynx bedelend achter me aan begon te lopen, werd het zijn officiële bijnaam voor me. Ik heb de lynx uiteindelijk moeten doodmaken, omdat hij al het wild afschrikte. Het was bijna jammer, want hij was geen onprettig gezelschap. Maar ik kreeg een mooie prijs voor zijn pels.

‘Kijk eens wat ik geschoten heb,’ zegt Gale terwijl hij een brood omhooghoudt met een pijl erin, en ik schiet in de lach. Het is een echt brood uit de bakkerij, niet zo’n platte, compacte homp die we van onze graanrantsoenen maken. Ik pak het aan, trek de pijl eruit, houd het gat in de korst tegen mijn neus en adem de geur in die me het water in de mond doet lopen. Brood als dit is voor speciale gelegenheden.

‘Mm, het is nog warm,’ zeg ik. Hij moet bij het krieken van de dag bij de bakkerij gestaan hebben om het te ruilen. ‘Wat heeft het je gekost?’

‘Eén eekhoorn maar. Volgens mij was die ouwe een beetje emotioneel vanochtend,’ zei Gale. ‘Hij wenste me zelfs succes.’

‘Ach ja, op een dag als vandaag leven we allemaal met elkaar mee, nietwaar?’ zeg ik,

en ik neem niet eens de moeite om met mijn ogen te rollen. ‘Prim heeft ons een kaasje gegeven.’ Ik haal het tevoorschijn.

Zijn gezicht licht op bij het zien van deze traktatie. ‘Dank je wel, Prim. Nu hebben we een echt feestmaal.’ Plotseling begint hij met een Capitoollaccent te praten en Effie Prul na te doen, de manisch opgewekte vrouw die één keer per jaar langskomt om tijdens de boete de namen op te lezen. ‘Bijna vergeten! Vrolijke Hongerspelen!’ Hij plukt een paar bramen van de struiken om ons heen. ‘Mogen de kansen...’ Hij gooit een braam in een hoge boog naar me toe.

Ik vang hem in mijn mond en bijt het tere velletje stuk met mijn tanden. De zoet-wrange smaak verspreidt zich in mijn mond. ‘...immer in je voordeel zijn!’ Ik maak zijn zin net zo overdreven af. We moeten er wel grappen over maken, want anders kun je het alleen maar in je broek doen van angst. Bovendien is het accent van het Capitoool zo geaffecteerd dat bijna alles er grappig door klinkt.

Ik kijk hoe Gale zijn mes tevoorschijn haalt en het brood snijdt. Hij zou mijn broer kunnen zijn. Steil zwart haar, olijfkleurige huid – we hebben zelfs dezelfde grijze ogen. Maar we zijn geen familie, geen naaste in elk geval. De meeste families die in de mijnen werken hebben deze uiterlijke kenmerken.

Daarom lijken mijn moeder en Prim er nooit bij te horen, met hun lichte haar en blauwe ogen. En dat klopt ergens ook wel. De ouders van mijn moeder behoorden tot de kleine middenstandsklasse, met ambtenaren, vredebewakers en heel soms een paar inwoners van de Laag als klant. Ze hadden een apotheek in het mooiere gedeelte van District 12. Omdat bijna niemand een dokter kan betalen, zijn de apothekers onze genezers. Mijn vader leerde mijn moeder kennen doordat hij tijdens zijn stroomtochten soms geneeskrachtige kruiden verzamelde, die hij vervolgens aan haar winkel verkocht om medicijnen van te brouwen. Ze moet echt van hem gehouden hebben, anders had ze nooit huis en haard opgegeven om in de Laag te gaan wonen. Ik probeer mezelf dat voor te houden, en haar niet alleen te zien als de vrouw die uitdrukkingloos en onbereikbaar toekeek hoe haar kinderen langzaam broodmager werden. Ik probeer haar omwille van

DE HONGERSPELEN

opgekruld en geen hout of fakkels of iets dergelijks hadden om vuur mee te maken. In het Capitoool vond men het maar een anticlimax, al die stille, bloedeloze doden. Sinds die keer is er meestal hout om vuur te stoken.

‘Ja, meestal is er wel wat hout,’ zeg ik.

‘Katniss, het is gewoon jagen. Jij bent de beste jager die ik ken,’ zegt Gale.

‘Het is niet gewoon jagen. Ze zijn gewapend. Ze denken,’ zeg ik.

‘Jij ook. En jij hebt meer ervaring. Echte ervaring,’ zegt hij. ‘Jij weet hoe je moet doden.’

‘Geen mensen,’ zeg ik.

‘Zou dat echt zo veel verschil maken?’ vraagt Gale grimmig.

Het erge is dat als ik kan vergeten dat het mensen zijn, het geen enkel verschil zal maken.

De vredebewakers zijn veel te snel terug en Gale vraagt om meer tijd, maar ze nemen hem mee en ik raak in paniek. ‘Laat hen niet verhongeren!’ roep ik, terwijl ik me aan zijn hand vastklamp.

‘Natuurlijk niet! Je weet dat ik ze niet zal laten verhongeren, Katniss, vergeet niet dat ik...’ zegt hij, en ze trekken ons uit elkaar en gooien de deur dicht en ik zal nooit weten wat ik niet mocht vergeten van hem.

Het is maar een kort ritje van het Gerechtsgebouw naar het station. Ik heb nog nooit in een auto gezeten. Alleen een heel enkele keer in een kar. In de Laag verplaatsen we ons te voet.

Het is goed dat ik niet gehuild heb. Het station krioelt van de verslaggevers die hun insectachtige camera’s op mijn gezicht richten. Maar ik heb jarenlang kunnen oefenen in het trekken van een emotioneel gezicht en dat doe ik nu ook. Ik vang een glimp op van mezelf op het televisiescherm aan de muur waarop mijn aankomst live te zien is en ik ben blij dat ik haast verveeld overkom.

Peeta Mellark daarentegen heeft duidelijk gehuild en vreemd genoeg lijkt hij geen enkele moeite te doen het te verbergen. Ik vraag me meteen af of dat zijn tactiek zal

